

## **O. Giancarlo Michelini** 1935–2026

Giancarlo Michelini urodził się 7 lipca 1935 r. w Barbarolo, miejscowości położonej w Apeninach bolońskich (obecnie w aglomeracji Bolonii), jako syn Giobatty i Pii Barbieri. Jego wuj, który był misjonarzem w Chinach, mógł zainspirować go do podjęcia drogi zakonnej, natomiast – jak sam twierdził – uczęszczanie do *Antoniano* w Bolonii z pewnością zachęciło go do poświęcenia się pracy z młodzieżą.

W wieku 15 lat, 16 listopada 1950 r., wstąpił do Zakonu w Besanie, skąd w następnym roku, 1951, został przeniesiony do Marchirolo, aby kontynuować naukę.

25 września 1954 r. rozpoczął nowicjat wraz z 16 innymi chłopcami, a zwłaszcza wraz z Celestino Rizzim, który będzie towarzyszył mu na kolejnych etapach jego drogi religijnej i kapłańskiej i z którym wyruszy jako misjonarz na Tajwan. 26 września 1956 r. złożył śluby proste, następnie uczęszczał do liceum w San Giuliano, po czym złożył śluby uroczyste (8 grudnia 1958 r.), a w końcu w Mottinello, po ukończeniu studiów teologicznych, przyjął święcenia diakonatu (22 grudnia 1962 r.) i kapłaństwa (23 czerwca 1963 r.).

Latem 1963 r. o. Michelini pełnił funkcję kapelana zastępczego w szpitalu w Padwie, ale już 17 października 1963 r. udał się wraz z o. Celestinem Rizzim do Anglii na kurs języka angielskiego w ramach przygotowań do misji (trwający łącznie sześć miesięcy).

17 lipca 1964 r. obaj misjonarze wypłynęli z Genui, 7 sierpnia zostali powitani w Hongkongu przez o. Antonelliego, a 10 sierpnia przybyli do Luodong (w przeszłości zapisywane jako „Lotung”), gdzie o. Michelini spędził praktycznie całą resztę swojego życia. Pierwsze dwa lata misji poświęcił na naukę języka chińskiego (Michelini i Rizzi byli zresztą pierwszymi misjonarzami, którzy uczęszczali na regularny kurs języka chińskiego w Xinzhu w Chabanel Language Institute jezuitów; i podczas gdy Rizzi stał się ekspertem w języku chińskim, Michelini wprawdzie nim mówił, ale miał trudności z czytaniem i podczas mszy korzystał z tekstów zapisanych alfabetem łacińskim).

Po zakończeniu nauki, latem 1966 roku, obaj zostali przydzieleni do parafii Luodong, aby pomagać ks. Confalonieremu. Od samego początku o. Michelini wyróżniał się różnymi inicjatywami społeczno-kulturalnymi otwartymi dla wszystkich, bez dyskryminacji religijnej, mającymi na celu zgromadzenie całej młodzieży w duchu dobrej woli. Przekraczano wąskie ramy katechizmu i oratorium, aby przedstawić Kościół jako spoiwo społeczeństwa.

Misja nie była jeszcze gotowa na ten zwrot, do tego stopnia, że zastanawiano się, jak pogodzić tę nową działalność z charyzmatem Zakonu (opieka zdrowotna). Nie tylko w Misji, ale także we Włoszech przełożeni byli zakłopotani. O. Michelini cieszył się jednak lokalnym autorytetem, który obiecał mu wsparcie finansowe, a przede wszystkim poparciem biskupa Stanisława Luo Guang (1011-2004), ambitnego w przedstawianiu poprzez sprawne centrum młodzieżowe społecznej wartości Kościoła, ucieleśnionej w chińskim społeczeństwie.

Napięcie trwało kilka lat (w latach 1970-71 o. Michelini przebywał przez 11 miesięcy niemal jak „na wygnaniu” we Włoszech) i zakończyło się w tym samym roku zakupem pierwszej działki przy Via Beicheng (nieдалeko parafii), na której powstała *Lanyang Youth Catholic Group*. Spośród

wszystkich działań promowanych przez Centrum – rekreacyjnych, społecznych, kulturalnych, artystycznych itp., a więc nie wyłącznie religijnych – jako kultowa i zapowiadająca sukcesy *grupa* wyróżni się *Grupa Tańca „ ”*, która miała swoją pierwszą inaugurację w Rzymie w Auli Nervi przed Pawłem VI 26 czerwca 1974 r., a następnie wystąpiła przed wieloma światowymi publicznościami, aż po Igrzyska Olimpijskie w Barcelonie (1992), a także jako sympatyczny i wiarygodny ambasador Republiki Chińskiej (Tajwanu) nawet w Chińskiej Republice Ludowej.

Formalnie Centrum podlegało władzom diecezjalnym, a w dalszym ciągu delegatowi misji; jasne jest jednak, że to o. Michelini trzymał wszystko mocno w ręku, korzystając z pomocy wielu współpracowników, zwłaszcza przy organizowaniu niezliczonych podróży po całym świecie. Z wiekiem był coraz bardziej zmuszony do delegowania zadań.

Od zawsze o. Michelini przebywał we wspólnocie St. Mary's podczas wspólnych uroczystości, w pozostałym czasie mieszkał w Centrum. Przez wiele lat odprawiał niedzielą mszę w Sanxing. Dwa lata temu, w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia, o. Michelini został przeniesiony do szpitala, gdzie pozostał na stałe. W ostatnim czasie poruszał się na wózku inwalidzkim, ale zawsze schodził na obiad do wspólnoty.

Cierpiał na problemy sercowe, ale około dwadzieścia dni temu doznał udaru mózgu, po którym nie udało mu się już wyzdrowieć.

Ojciec Michelini zmarł w szpitalu St. Mary's Hospital 4 kwietnia 2026 r., w Wielką Sobotę. Pogrzeb odbył się w kościele parafialnym w Luodong 9 kwietnia.

Został pochowany na cmentarzu katolickim w Luodong, obok wielu innych naszych misjonarzy.

Władze tajwańskie nie szczędziły odznaczeń dla ks. Michelini, od faktycznego obywatelstwa Republiki Chińskiej (wraz z innymi misjonarzami), przez honorowe obywatelstwo hrabstwa Yilan (do którego należy Luodong), aż po Order Błyszczącej Gwiazdy (景星勳章: Jǐng Xīng Xūnzhāng) przyznanego przez Prezydenta Republiki za niezwykle wkład w rozwój kraju.